

съ конусния облакъ, завърта се заедно съ него и се понася надъ пустинята.

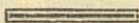
Случва се че единъ такъвъ въртящъ се стълбъ се последва отъ много други подобни и всичкитѣ, като мрачни пустинни духове, бързо летятъ по нея, въртятъ се и лудуватъ, сблъскватъ се, разсипватъ се, отново се образуватъ и въ своя ужасенъ въртежъ обхващатъ всичко, каквото срещнатъ въ пътя си.

Въ въздуха се натрупва толкова много прахъ, че става съвсемъ тъмно.

Едни отъ въртящитѣ се стълбове се движатъ посаме. Други се сливатъ и се превръщатъ въ грамадни подвижни кубета, окръжността на които достига нѣколко стотинъ метра. Тѣ продължаватъ да скитатъ изъ пустинята по нѣколко дни.

Много често смерчътъ, както и самумътъ, свирепствува не особено дълго — всичко нѣколко часа.

Откъснатитѣ се отъ пѣсчнитѣ стълбове дъждовни облаци се дигатъ нагоре и следъ това се изливатъ въ проливенъ дъждъ. Този дъждъ, като се смѣсва съ стоящия още въ въздуха прахъ, пада на земята въ видъ на мръсни потоци.

Ив. Пастуховъ.

Край рѣка Дунавъ въ старо време.

Мощна и величествена е рѣка Дунавъ. Хиляди и хиляди години тя тече спокойно въ сегашното си корито и носи радостъ и животъ на хората. Тя ги привързва къмъ себе си. Отъ дълбока старина край нея сж се заселили хора и сж я обикнали.

За най-първитѣ си жители рѣка Дунавъ е била богъ. Тѣ горещо се молѣли на този богъ, когато рѣката почвала да се надига и да залива тѣхнитѣ заселища. Тѣ сж го благославяли, когато имъ давалъ изобилна риба за храна и благодатна тиня за торъ на нивитѣ. И искали да го узнаятъ, да го видятъ, какъвъ е. Отъ неясенъ, неопредѣленъ богъ, какъвто билъ за най-старитѣ жители, по-сетнешнитѣ хора почнали да му даватъ опредѣленъ образъ на човѣкъ. Старитѣ траки сж го мислѣли вече като брадатъ мжжъ и му давали името Истрось. Богъ Истрось лежалъ спокойно върху голѣма делва и изливалъ отъ нея постоянно вода. При богъ Истрось, или както други го казвали богъ